

РЕШЕНИЕ

№ 7459

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3826** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на М. К. Б. от [населено място], срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002218007907-091-001/15.08.2019 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 2125/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, с който на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на жалбоподателя в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] за задължения общо в размер на 444 935,02 лв. – главници и лихви, в това число: данък добавена стойност по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 122 962,04 лв. и лихви в размер на 66 758,57 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 32 929,20 лв. и лихви в размер на 16 371,42 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване /ЗО/ по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 18 484,93 лв. и лихви в размер на 9 015,57 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавното обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 40 756,59 лв. и лихви в размер на 19 843,34 лв.; задължителни осигурителни вноски в Универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители по КСО в размер на 10 286,41 лв. и лихви в размер на 5 014,92 лв. и корпоративен данък /КД/ по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 68 743,29 лв. и лихви в

размер на 33 768,74 лв.

В жалбата се твърди, че оспореният РА е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, постановен в нарушение с процесуалните норми и в противоречие със събраните в хода на ревизията доказателства. Счита се, че не са настъпили елементите на фактическия състав на чл.19 ДОПК. Искането до съда е обжалваният ревизионен акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002218007907-020-001/17.12.2018 г., издадена от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., /оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задълженията на [фирма], както следва: корпоративен данък за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периода от 01.05.2014 г. до 28.02.2015 г.; данък върху добавената стойност за периода от 01.03.2014 г. до 28.02.2015 г.; задължителни осигурителни вноски за ДОО за осигурители за периода от 01.07.2014 г. до 28.02.2015 г.; задължителни осигурителни вноски за ЗО за осигурители за периода от 01.07.2014 г. до 28.02.2015 г.; задължителни осигурителни вноски за УПФ за осигурители за периода от 01.07.2014 г. до 28.02.2015 г.

ЗВР е връчена на лицето по електронен път на 15.01.2019 г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от датата на връчване започва да тече тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 15.04.2019 г. На основание чл. 114, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 113, ал. 3 от ДОПК срокът е продължен до 15.06.2019 г. със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22002218007907-020-002/09.04.2019 г. Заповедта е връчена по електронен път на 12.04.2019 г. Посочените ЗВР и ЗИЗВР са издадени от органа, възложил ревизията.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002218007907-092-001/25.06.2019 г., връчен по електронен път на 15.07.2019 г. Срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22002218007907-091-001/15.08.2019 г., издадена от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 26.09.2019 г.

Същата е повторна за ангажиране на отговорност на жалбоподателя по чл. 19 от ДОПК за спорните периоди и видове данъчни и осигурителни задължения. С Решение №1896/07.12.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С. е отменен РА №Р-22229917008221-091-001/11.09.2018 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията и П. Н. Г. – ръководител на ревизията, с който е установена отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на [фирма], възникнали по процесните основания и за съответните периоди. С решението на директора на дирекция ОДОП С.

са дадени указания до ревизиращия екип, които да бъдат съблюдавани в хода на ревизионното производство.

С цел установяване на факти и обстоятелства и събиране на доказателства от значение за ангажиране на отговорността по чл. 19 от ДОПК, в хода на ревизията са предприети процесуални действия и са събрани доказателства, подробно описани в ревизионния доклад /от стр. 3 до стр. 5/, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от издадения ревизионен акт.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП-С. с жалба вх. № 94-М-1095/10.10.2019 г.

С Решение № 2125/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, издадено в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, ревизионният акт е потвърден.

В хода на ревизионното производство е установено следното:

Не е спорно между страните, че М. Б. е едноличен собственик и управител на [фирма] за процесните периоди.

На основание чл. 45 от ДОПК е изготвено Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №П-22221019018261-040-001/30.01.2019 г., на [фирма] във връзка с установяване на извършените разпоредителни действия с активи на дружеството, в частност наличностите по каса и банкови сметки в размер на 750 000,00 лв. към 31.12.2014 г., предоставяне на информация за изразходване на паричните средства по сметки от гр. 50 /501 и 503/, предоставяне на документи, представляващи оборотни ведомости за периода от м. 01.01.2013 г. до м. 30.01.2019 г., причините за непогасяване на установените публични задължения и др. Искането е връчено на 05.02.2019 г. на декларирания електронен адрес на дружеството, като изисканите документи и писмени обяснения не са представени.

На основание чл. 37 от ДОПК от ревизиращите органи е изготвено ИПДПОТЛ №Р-22002218007907-041-001/18.06.2019 г., адресирано до настоящия управител и едноличен собственик на капитала на [фирма] – И. О. Х., с оглед събиране на необходимите доказателства относно осъществяване на търговската дейност на дружеството и воденото счетоводство, като са поставени сходни въпроси, с изложените в ИПДПОЗЛ №П-22221019018261-040-001/30.01.2019 г. Искането е връчено на лично на управителя на 03.07.2019 г., посредством делегация. Изисканите документи и писмени обяснения не са представени.

Със Службена бележка №Р-22002218007907-999-001/06.06.2019 г., адресирана до дирекция „Събиране“, е изискана информация относно предприети действия от публичен изпълнител по образуване на изпълнително производството срещу [фирма] и наложени обезпечителни мерки, предоставяне на информация за имущественото състояние на длъжника, както и категоризиране на дълга, поради несъбираемост. Предоставена е информация, че дългът е категоризиран като трудно събираем към 22.07.2017 г. и дружеството не притежава активи, годни за обезпечаване на публичните задължения.

От ревизиращите са предприети действия по реда на чл. 45 от ДОПК и е изготвено ИПДПОЗЛ №Р-22002218007907/04.02.2019 г., адресирано до М. К. Б., с което е изискано предоставяне на информация, относно действията на разпореждане със суми по банкови сметки и каса в размер на 750 000,00 лв. и основания за използване на

средствата по сметки от гр. 50 /501 и 503/, връчено по електронен път на 05.02.2019 г. От получен отговор, е било установено, че лицето не може да предостави точен отчет за изразходване на касовите и банкови наличности, поради изминал период от време, надвишаващ 4 години, от момента на прехвърляне на дружествените дялове от капитала на търговското дружество. Посочва и невъзможност за предоставяне на документи, поради факта, че търговската документация е служебна и следва да се съхранява от съответните лица. Заявява, че не е допускарал разходване на средства, извън необходимите за осъществяване на търговската дейност.

След първоначален отказ за разкриване на банкова тайна по реда на чл. 62, ал. 6, т. 3, б. „а“ от Закона за кредитните институции /ЗКИ/ е изготвено повторно искане от ревизиращите органи, със същото правно основание, по отношение на което е постановено Решение № 144866 от 18.06.2019 г., по ч.г.д. №34677/2019 г. по описа на Софийски районен съд, с което е допуснато разкриване на банкова тайна в посочените търговски банки, относно наличността по банкови сметки с титуляр [фирма]. Информацията за наличностите по банковите сметки и извършените операции е получена след изготвяне на РД, но преди издаване на РА. Предоставените данни, относно извършеното последователно изтегляне на парични средства от сметки на дружеството, са обобщени хронологически на стр. 4, 5, 6, 7, 8, 9 и 10 от РА. От ревизираното лице са извършени действия по изтегляне на парични средства в общ размер на 1 117 705,88 лв., за периода от 08.02.2013 г. до 25.02.2015 г.

С Протокол №Р-22002218007907-ППД-001/06.06.2019 г. са присъединени всички доказателства, събрани в предходно ревизионно производството, приключило с РА №Р-22229917008221-091-001/11.09.2018 г. на М. К. Б..

В хода на ревизията е направен анализ на данните, налични в информационните системи на Националната агенция за приходите /ИС на НАП/ и обявените и вписани актове с Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ТРРЮЛНЦ/. Ревизиращите органи са установили, че дружеството е подавало ГФО за ревизираните периоди, чрез управителя М. К. Б.. Справки декларации по ЗДДС и осигурителните декларации по КСО и ЗЗО до 31.03.2015 г. са подавани с електронен подпис на лицето. Съгласно ГФО за 2014 г. дружеството е притежавало парични средства към 31.12.2014 г. в размер на 689 000,00 лв. От представена оборотна ведомост към 31.01.2015 г. по сметка 501 са налични парични средства в размер на 553 218,09 лв., по сметка 5011 сума в размер на 19 264,85 лв. и по сметка 504 сума в размер на 542,12 лв. Общо парични средства в размер на 707 492,97 лв. Установено е, че М. К. Б. е лицето, което е подписвало платежните документи, както и друга счетоводна документация, оперирало е със средствата по банковите сметки и касата на дружеството. Констатирано е също, че купувачът на дружествените дялове не е потвърдил предаване на парични средства, като договорът за прехвърляне на дружествените дялове е вписан в ТРРЮЛНЦ.

Ревизиращите са установили и получаване на средства по собствената банкова сметка на лицето в размер на 13 980,00 лв. и 2 073,63 евро /4 055,67 лв./ с предназначение „покупка на самолетни билети“, като не са представени документи, доказващи изразходване на средства с посоченото основание.

Във връзка установеното ревизиращият екип е приел, че М. К. Б. е субект на отговорността по чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, в качеството си на управител на [фирма], поради наличие на изискуеми публични вземания за данъци и осигурителни вноски, като са налице плащания, представляващи скрито разпределение на печалба,

както и че е знаело за възникналите данъчни задължения и задължения за задължителни осигурителни вноски, доколкото е подписвало документация и е оперирало със средствата на дружеството, налични по банкови сметки. Счели са, че поведението на управителя на търговското дружество, като недобросъвестно, предвид факта, че при наличие на пълна информация за икономическото и имущественото състояние на дружеството, е насочвал финансови потоци в лична полза. Като допълнителен аргумент за недобросъвестността на лицето са приели отчуждаването на притежаваните дружествени дялове от капитала по номинална стойност, непосредствено след започване на ревизионно производство на дружеството. По отношение на причинно-следствената връзка между поведението на субекта на отговорността и невъзможността за събиране на публичните вземания е посочено, че лицето не е оказало съдействие за представяне на необходимите документи, относно финансовото състояние на търговеца. Изложен е извод, че е налице умисъл в действията на лицето за целенасочено ощетяване на дружеството и бюджета, посредством изтегляне на суми в брой или превеждане на парични средства по лични сметки, водещо до невнасяне на публични задължения. Ангажирана е отговорността на физическото лице и за лихвите, начислени върху главниците по отделните основания, до момента на тяхното погасяване.

При горните факти ревизиращите са приели, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионен акт №Р-22002218007907-091-001/15.08.2019 г е издаден от компетентни органи по приходите – възложилият ревизията началник сектор „Ревизии“ Р. Я., оправомощен със заповед № РД-01-803/ 07.06.2017 г. (л. 15 и сл.) на Териториалния директор на ТД на НАП - С. и Т. Д. И., главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. Обжалваният РА е издаден в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Всички ЗВР, РА и РД са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени и веществени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА. Спазена е предписаната в чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД, съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част. Направеното възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД от ревизираното лице, е обсъдено в РА в съответствие с разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

С разпоредбата на чл. 19 ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена

отговорност на лицата, управляващи задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК. Предвидени са няколко хипотези, при които възниква тази отговорност. Предмет на проверка в настоящия случай е наличието или липсата на предпоставките по чл. 19, ал. 2 ДОПК.

Отговорността на физическото лице по чл. 19, ал. 2 ДОПК е субсидиарна и възниква от момента, в който се установи, че задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, не могат да бъдат събрани от лицето по чл. 14, т. 1 и т. 2 ДОПК. За да бъде реализирана отговорността по чл.19, ал.2 ДОПК следва да са налице кумулативно посочените в нея предпоставки: субект на отговорността да е физическо лице, имащо качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК към момента, за който са установени публичните задължения за последното; това лице, действайки недобросъвестно, да е отчуждило безвъзмездно имущество на задълженото лице; вследствие на това отчуждаване имуществото на дружеството да е намаляло; като резултат, вследствие изключително от поведението на лицето по недобросъвестното отчуждаване, не са платени данъци или осигурителни вноски. Само при доказан фактически състав, включващ посочените елементи, физическото лице отговаря за несъбраното задължение.

Тежестта на установяване на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата е на органа по приходите, който следва да докаже същите, съгласно изискванията на чл. 170, ал. 1 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК.

Текстът на чл.19, ал.2 ДОПК визира две хипотези: недобросъвестно плащане в натура или в пари от имуществото на задълженото юридическо лице, представляващо скрито разпределение на печалбата, и недобросъвестно отчуждаване на имущество на задълженото лице безвъзмездно или на цени, значително по-ниски от пазарните. Първата хипотеза не се поддържа от органа по чл. 152 ДОПК, видно от констатациите в неговото решение. Втората хипотеза от своя страна съдържа два различни фактически състава - недобросъвестно безвъзмездно отчуждаване на имущество на задълженото лице и недобросъвестно отчуждаване на имущество на задълженото лице на цени, значително по-ниски от пазарните. Решаващият орган е приел, че жалбоподателят следва да отговаря за първия фактически състав - недобросъвестно безвъзмездно отчуждаване на имущество на задълженото лице, вследствие на което имуществото е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски.

Безспорно е, че е налице първата предпоставка, тъй като жалбоподателят е физическо лице, и за процесния период е едноличен собственик и управител на [фирма] - задължено лице по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК.

Доказана е и втората предпоставка – жалбоподателя да е отчуждил безвъзмездно имущество на дружеството, действайки недобросъвестно. Недобросъвестността е субективно състояние, което предполага знание на обстоятелството, че е налице задължение на дружеството и че е насочвал финансови потоци в лична полза. Същата не се презюмира, а подлежи на доказване. Субектът трябва да е бил наясно относно смисъла и значението на действията си, предвиждал е неговите последици и е искал или допускал настъпването на тези последици. Изложеният фактически състав е безспорно

доказан от представените доказателства по делото, като е установено, че лицето е отчуждило и притежаваните дружествени дялове от капитала по номинална стойност, непосредствено след като е започнало ревизионното производство срещу процесното дружество. С оглед изложеното съдът намира, че е доказана недобросъвестност в действията на М. Б..

Налице е и причинно-следствена връзка между поведението на ревизирания субект и несъбраните публични вземания. Законът изисква поведението на управителя да е единствената причина за невъзможността да бъдат събрани публичните вземания. Лицето не е оказало никакво съдействие на ревизиращите за представяне на необходимите документи, свързани с финансовото състояние на търговеца. Именно чрез изтеглянето на суми в брой или превеждане на парични средства по лични сметки е, жалбоподателят целенасочено е избегнал плащането на дължимото публично задължение, възникнало през процесните данъчни периоди. Законът изисква уникалност на причинно-следствената връзка между поведението на управителя на задълженото лице и невъзможността за събиране на публичните задължения, т.е. поведението на управителя да е единствената причина за невъзможността да бъдат събрани публичните вземания. Доказана е и втората предпоставка – извършени са плащания от имуществото на дружеството за периода от 08.02.2013 г. до 25.02.2015 г., в размер на 1 117 705,88 лв., за които липсват доказателства, че същите са били внесени в касата на дружеството или че са били използвани за плащане на разходи или задължения, които да обосновават основанията на тези плащания, във връзка с осъществяваната икономическа дейност на данъчно задълженото лице. Разпореждането с парични средства е извършено от жалбоподателя, в качеството му на Управител, действайки недобросъвестно. Недобросъвестността е субективно състояние, което предполага знание на обстоятелството, че е налице задължение на дружеството и че чрез разпореждането, в случая разходване на налични парични средства от касата, ще се осуети погасяването на съществуващите публични задължения на дружеството, като същите представляват скрито разпределение на печалба в полза на жалбоподателя, в качеството му на едноличен собственик на капитала. Същата не се презюмира, а подлежи на доказване. Субектът трябва да е бил наясно относно смисъла и значението на действията си, предвиждал е неговите последици и е искал или допускал настъпването на тези последици. Изложеният фактически състав е безспорно доказан от представените доказателства по делото, като е установено, че жалбоподателят е разходвал парични средства на касата през 2016 г., в голям размер, при липсата на документална обосновааност по смисъла на Закона за счетоводството. Настоящата инстанция намира за налични кумулативните елементи на състава на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно, че жалбоподателят, в качеството му на управител на дружеството, е извършил недобросъвестни плащания от имуществото му, представляващи скрито разпределение на печалбата, които са в причинно-следствена връзка с невъзможността за

погасяване на съществуващи публични задължения на дружеството.

ДОПК не е въвел дефиниция за „скрито разпределение на печалбата“ или „дивидент“ за целите на чл. 19 от ДОПК, поради което приложима е легалната дефиниция въведена за целите на ЗКПО. В случая се констатира съставомерност на скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т. 5 от ДР на ЗКПО, а именно налице е разпореждане със суми, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност по смисъла на §1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО /„а) сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“/. Както от текста на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, така и от приложимата дефиниция на ЗКПО е видно, че скритото разпределение на печалбата има следните характеристики: форма – плащане в пари или натура; получатели на сумите – собственикът на капитала, акционерите, съдружниците или свързани с тях лица; характер на сумата: несвързана с дейността или превишаваща обичайните пазарни нива; разход за лихви в случаите по §1, т. 5, б. „б“ от ДР на ЗКПО /без оглед на получателя на лихвените плащания/.

В хода на ревизионно производство е безспорно установено, че: М. Б., в качеството си на едноличен собственик на капитала и управител на [фирма], е извършил прехвърляне на притежаваните от него дружествени дялове – 33 дяла с номинална стойност 33 лв. , за сумата от 33 лв. на купувача И. О. Х.. От събраните в хода на съдебното и ревизионно производство, безспорно е установено също, че към 31.01.2015 г. установената наличност е в общ размер на 707 492,97 лв. по сметка 501 са налични средства в размер на 553 218,09 лв. по сметка 5011 сума в размер на 19 264,85 лв. по сметка 504 сума в размер на 542,12 лв. Правилно ревизиращите са установили, че именно Б. е лицето, което е подписвало платежните документи, счетоводна документация и е оперирало със средствата на по банковите сметки и касата на дружеството. Липсват данни, че при закупуването на дружествените дялове са предадени парични средства на новия собственик. Правилно ревизиращият екип е установил получаване на средства по собствената банкова сметка на ревизираното лице в размер на 13 980,00 лв. и 2073,63 евро с предназначение „покупка на самолетни билети“, като за същите обаче липсват доказателства за изразходване на средствата на посоченото основание.

Въз основа на тези доказателства, съдът намира за правилни и доказани изводите на ревизиращите органи, че жалбоподателят, се е разпоредил с наличните по сметка 501 средства, което не е документално обосновано и за което не се установява връзка с обичайната дейност на [фирма], поради което следва да се квалифицира като скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО, което е довело до намаляване на имуществото на дружеството със сума, надвишава задълженията за данъци. При така

изложената фактическа обстановка, с оглед наличието на натрупани и текущи задължения към бюджета, за ревизирания период, които не са обслужвани нито своевременно, нито със забава, Управителят, е извършил отклоняване на средства от дружеството за лични нужди, като по този начин е пречатвал погасяването на текущите задължения на дружеството и е спомогнал за формирането на нови такива. В тази връзка настоящата инстанция намира, че действията на жалбоподателя следва да се квалифицират като недобросъвестни, като с тези свои действия управителят е съзнавал и целял непогасяване на данъчните задължения чрез изграден от него механизъм за отклоняване на активи на дружеството, при това за лично облагодетелстване. В допълнение е и обстоятелството, че ревизираното лице е отчуждило притежаваните дружествени дялове от капитала по номинална стойност, непосредствено след започване на ревизионното производство срещу дружеството.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че РА, в оспорената му част, е издаден в съответствие с материалния закон, обоснован е въз основа на събраните доказателства и не се констатира пороци, водещи до неговата отмяна и на тези основания, поради което следва да бъде потвърден като законосъобразен, а жалбата да се остави без уважение, като недоказана и неоснователна.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че в конкретната хипотеза, незаконосъобразно, са начислени лихви за забава, съдът намира, същото за неоснователно. Това е така, доколкото в чл. 16 от ДОПК са определени случаите на отговорност на трето лице за задълженията на лицата по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК. Според чл. 16, ал. 1 от ДОПК задълженото лице по чл. 14, т. 3 е лице, което в предвидените от закон случаи има задължение за внасяне на данъка или задължителната осигурителна вноска на носител на задължението или на лице, задължено да удържа и внася данъка или задължителни осигурителни вноски, които не са внесени в срок. В цитираната разпоредба са уредени две хипотези, първата от която касае хипотезите в чл. 19, ал. 1 и 2 от ДОПК, в които е предвидено задължение за заплащане на чуждо данъчно или осигурително задължение при определените в двете алинеи условия. Втората хипотеза на чл. 16, ал. 1 от ДОПК се отнася за уредената в чл. 18 от ДОПК отговорност на лицата, задължени да удържат и внасят данъци и осигурителни вноски, когато не са изпълнили тези задължения. С чл. 16, ал. 2 от ДОПК са признати процесуални права на задължените лица по чл. 14, ал. 3 от ДОПК на субект в производствата по ДОПК. Според чл. 16, ал. 3 от ДОПК отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 от ДОПК обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските по събирането им. Цитираната правна уредба в чл. 14 и чл. 16 от ДОПК определя нормите в чл. 16 от ДОПК като общи по отношение на конкретните хипотези в чл. 18 и чл. 19 от ДОПК на отговорност на третите лица по чл. 14, т. 3 от ДОПК. Отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 от ДОПК изрично в заглавието на чл. 19 е определена като отговорност на трето лице и за нея е приложима разпоредбата на чл. 16, ал. 1 - 3

от ДОПК. С оглед изложеното законосъобразно с РА са начислени и лихви за забава. Според чл. 14, т. 3 от ДОПК задължени са физическите и юридическите лица, които отговарят за задълженията на лицата по т. 1 и 2. По т. 1 задължени лица са носителите на задължението за данъци или осигурителни вноски, а по т. 2 задължени са лицата, които са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски. В чл. 16 от ДОПК са определени случаите на отговорност на трето лице за задълженията на лицата по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК. Според чл. 16, ал. 1 от ДОПК задълженото лице по чл. 14, т. 3 е лице, което в предвидените от закон случаи има задължение за внасяне на данъка или задължителната осигурителна вноска на носител на задължението или на лице, задължено да удържа и внася данъка или задължителни осигурителни вноски, които не са внесени в срок. В цитираната разпоредба са уредени две хипотези, първата от която касае хипотезите в чл. 19, ал. 1 и 2 от ДОПК, в които е предвидено задължение за заплащане на чуждо данъчно или осигурително задължение при определените в двете алинеи условия. Втората хипотеза на чл. 16, ал. 1 от ДОПК се отнася за уредената в чл. 18 от ДОПК отговорност на лицата, задължени да удържат и внасят данъци и осигурителни вноски, когато не са изпълнили тези задължения. С чл. 16, ал. 2 от ДОПК са признати процесуални права на задължените лица по чл. 14, ал. 3 от ДОПК на субект в производствата по ДОПК. Според чл. 16, ал. 3 от ДОПК отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3 от ДОПК обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските по събирането им. Цитираната правна уредба в чл. 14 и чл. 16 от ДОПК определя нормите в чл. 16 от ДОПК като общи по отношение на конкретните хипотези в чл. 18 и чл. 19 от ДОПК на отговорност на третите лица по чл. 14, т. 3 от ДОПК. Отговорността по чл. 19, ал. 1 и 2 от ДОПК изрично в заглавието на чл. 19 е определена като отговорност на трето лице и за нея е приложима разпоредбата на чл. 16, ал. 1 - 3 от ДОПК. С оглед изложеното законосъобразно с РА са начислени лихви за забава в размер на 150 772.56 лв.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата като неоснователна следва да се отхвърли, а оспореният ревизионен акт като правилен и законосъобразен да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 ДОПК, Административен съд София-град, трето отделение, 7 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. Б. срещу РА № Р-22002218007907-091-001/15.08.2019 г., издаден от Р. Г. Я. – орган, възложил ревизията, и Т. Д. И. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 2125/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, с който на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на жалбоподателя в качеството му

на управител на [фирма],ЕИК[ЕИК] за задължения общо в размер на 444 935,02 лв. – главници и лихви, в това число: данък добавена стойност по **Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/** в размер на 122 962,04 лв. и лихви в размер на 66 758,57 лв.; данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по **Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/** в размер на 32 929,20 лв. и лихви в размер на 16 371,42 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване /ЗО/ по **Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/** в размер на 18 484,93 лв. и лихви в размер на 9 015,57 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавното обществено осигуряване /ДОО/ по **Кодекса за социално осигуряване /КСО/** в размер на 40 756,59 лв. и лихви в размер на 19 843,34 лв.; задължителни осигурителни вноски в Универсален пенсионен фонд /УПФ/ за осигурители по КСО в размер на 10 286,41 лв. и лихви в размер на 5 014,92 лв. и корпоративен данък /КД/ по реда на **Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/** в размер на 68 743,29 лв. и лихви в размер на 33 768,74 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл.138 АПК.

СЪДИЯ: